

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum sacramenta fuerint necessaria in statu post peccatu[m] ante
[Christu]m?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

aliquid corporale, quod fit in sacramentis. Et ideo in statu innocentie homo sacramentis non indigebat, non solum in quantum sacramenta ordinantur ad remedium peccati, sed etiam in quantum ipsa ordinantur ad animæ perfectionem.

Ad primum ergo dicendum, quod homo in statu innocentie gratia indigebat: non tamen ut eam consequeretur per aliqua sensibilia signa, sed spiritualiter & invisibiliter.

Ad secundum dicendum, quod eadem est natura hominis ante peccatum & post peccatum: non tamen est idem naturæ status. Nam post peccatum, anima etiam quantum ad superiorem partem, indiget accipere aliquid à corporalibus rebus ad sui perfectionem, quod in illo statu homini necesse non erat.

Ad tertium dicendum, quod matrimonium fuit institutum in statu innocentie, non secundum quod est sacramentum, sed secundum quod est in officium naturæ. Ex consequenti tamen aliquid significabat futurum circa Christum & Ecclesiam: sicut & omnia alia, quæ in figura Christi præcesserunt.

ARTIC. III.

Utrum post peccatum ante Christum sacramenta debuerint esse?

Ad tertium sic proceditur. videtur, quod post peccatum ante Christum sacramenta non debuerint esse. Dicitur enim, quod per sacramenta passio Christi hominibus applicatur: & sic passio Christi comparatur ad sacramenta, sicut causa ad effectum. Sed effectus non præcedit causam. Ergo sacramenta non debuerunt esse ante Christi aduentum.

¶ 2 Præterea, Sacramenta debent esse convenientia statui humani generis: ut patet per August. 19. contra Faust. Sed status humani generis non fuit mutatus post peccatum, usque ad reparationem factam per Christum. Ergo neque sacramenta debuerunt immutari, ut præter sacramenta legis naturæ,

C 2 alia

336
4. d. 1. q.
1. ar. 2. q.
4
* a. 1. hu-
ius quæso
ad 3.
c. 16. q.
17. 10. 6.

alia statuerentur in lege Moyfi.

¶ 3 Præterea, Quanto aliquid est magis propinquū perfectō, tanto magis debet ei assimilari. Sed perfectio salutis humanæ per Christum facta est, cui propinquiora fuerunt sacramenta veteris legis, quàm ea quæ fuerunt ante legem. Ergo debuerunt esse similia sacramentis Christi. Cuius tamen contrarium apparet, ex eo, quòd sacerdotium Christi prædicitur esse futurum, secundum ordinem Melchisedech, & non secundum ordinem Aaron: vt habetur Hebr. 7. Non ergo conuenienter fuerunt disposita ante Christum sacramenta.

c. 13. in
prin. to. 6

SED contra est, quòd * August. dicit 19. contra Faustum, quòd prima sacramenta, quæ celebrabantur & obseruabantur ex lege, prænuntiæ erant Christi venturi. Sed necessarium erat ad humanam salutem, vt aduentus Christi prænuntiaretur. Ergo necessarium erat ante Christum sacramenta quædam disponi.

RESPONDEO dicendum, quòd sacramenta necessaria sunt ad humanam salutem, in quantum sunt quædam sensibilia signa inuisibilium rerū, quibus homo sanctificatur. Nullus autem sanctificari potest post peccatum, nisi per Christum, quem proposuit Deus propitiatorem per fidem in sanguine ipsius, ad ostensionem iustitiæ suæ, vt sit ipse iustus, & iustificans eum, qui ex fide est Iesu Christi. Et idè oportebat ante Christi aduentum esse quædam signa visibilia, quibus homo fidem suam protestaretur de futuro Saluatoris aduentu. Et huiusmodi signa dicuntur sacramenta. Et sic patet, quòd ante Christi aduentum, necesse fuit quædam sacramenta institui.

Ad primum ergo dicendum, quòd passio Christi est causa finalis veterum sacramentorum: quæ scilicet ad ipsam significandam sunt instituta. Causa autem finalis non præcedit tempore, sed solum in intentione agentis. Et idè non est inconueniens aliqua sacramenta ante Christi passionem fuisse.

Ad

Ad secundum dicendum, quod status humani generis post peccatum, & ante Christum, dupliciter potest considerari. Vno modo secundum fidei rationem: & sic semper vnus & idem permanfit, quia scilicet iustificabantur homines per fidē futuri Christi aduentus. Alio modo potest considerari secundum intentionem & remissionem peccati, & expressæ cognitionis de Christo. Nam per incrementa temporum & peccatum cœpit in homine magis dominari: in tantum quod ratione hominis per peccatum obtenebrata, non sufficerent homini ad rectè viuendum præcepta legis naturæ; sed necesse fuit determinari præcepta in lege scripta, & cū his quædam fidei sacramenta. Oportebat etiam, quod per incrementa temporum magis explicaretur cognitio fidei: quia, vt Gregorius * dicit, Per incrementa temporum creuit diuinæ cognitionis augmentum. Et ideo etiam necesse fuit quod in veteri lege quædam sacramenta fidei, quam habebant de Christo venturo, determinarentur. Quæ quidem comparantur ad sacramenta, quæ fuerunt ante legem, sicut determinatum ad indeterminatum: quia scilicet ante legem non fuit determinatè præfixum homini, quibus sacramentis vteretur, sicut fuit per legem: quod erat necessarium, & propter obtenebrationem legis naturalis, & vt esset determinatio fidei significatio.

ho. 16. in
Ezech. à
medio.

Ad tertium dicendum, quod sacramentum Melchisedech, quod fuit ante legem, magis assimilatur sacramento nouæ legis in materia, in quantum scilicet obtulit panem & vinum (vt habetur Genes. 14.) sicut etiam sacrificium nouæ legis oblatione panis & vini perficitur. Sacramenta tamen legis Mosaicæ magis assimilantur rei significatæ per sacramentum, scilicet passioni Christi, vt patet de agno paschali, & alijs huiusmodi. Et hoc ideo, ne propter continuitatem temporis, si permaneret eadem sacramentorum species, videretur sacramenti eiusdem esse continuatio.